

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quæcumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

Item in quinto libro, qui est totius ejus operis extremus, Excerptum
Quintum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

vel ab ipso de seipso; & has quidem, ut homini, qui præter Verbum seorsus intelligatur; has vero ut divinas, soli Deo Verbo: anathema sit. Confulere reprehensionem Theodoretæ ad istum anathematismum, & cum istis confert, istamque ex cognatione utriusque intelliges, quantum fuerit Theodoretæ in omnes anathematismos, sed in istum maxime, odium. Unde non immerito Mercator sequentia paulo commotius scripsit.

HIS verbis profanus iste, tam in Nestorium, quam in similes recte latam sub anathematis interpositione sententiam, ut æstimat, attenuare contendit, ne fe-

ctatores & complices metu præsentis & futuræ penæ, dogmata pravitatis abjiciant, & ad unitatis tramitem venire nitantur.

VERBA MARIÏ MERCATORIS.

DENIQUE ut nequitia cordis ejus evidenter appareat, in vltima parte quarti libri Theodorum Mopsuestenæ civitatis Episcopum, quem omnes fere catholici hæreticum esse cognoscunt, suis præconiis ita concelebrat.

Ex vltima parte libri quarti Theodoretæ

EXCERPTUM QUARTUM.

ID CIRCO, inquit, magnum Theodorum, propugnatores pietatis, & evangelicorum defensores præconiorum, in medium non deduxi, quia & ipse, propter nefcio quæ, nobiscum impugnatur a vobis; & post sudores quamplurimos, & labores conquistos; post tot certamina, & studia numerosa, non exterrororum, sed suorum sociorumque fidei calumniis appetitur: oportebat enim, cum cum Paulo post gentilium, & latronum, etiam fallorum fratrum, ejus denique generis enumerare pericula. Hujus rei gratia tantum virum sponte præterire volumus.

2. Cor. II. v.
16.

Epist. 16.

AD hunc librum videri potest spectare Theodoretus, cum Irenæo Episcopo arguenti, quod

Diodorum & Theodorum prætermisisset in Eranista, responder: Quo cultu viros tantos prosequar, testis est liber, quem de illis composui, in quo constatam in illos accusationem diluimus, nec accusatorum potentiam, nec struttas contra nos insidias reformidantes. Liber enim Pentalogii ab Apologetico pro Diodoro & Theodoro non differt; id manifeste demonstratur ex consequentibus Mercatoris verbis.

Eranista dialogo 1. idipsum habet. Proferrem etiam tibi fortissimorum veritatis propugnatorum Diodori & Theodori enarrationes, nisi viderem vos insensu in hos animo esse, Apollinarisque in eos odio & malevolentia successisse. Vidisset enim hos etiam ceteris consonantia scripsisse, & ex divino fonte fluentia hausisse, rivusque & ipsos quoque spiritus extitisse: sed hos quidem prætermittam, quia implacabile bellum adversus eos suscepisti.

Item in quinto libro, qui est totius ejus operis extremus,

EXCERPTUM QUINTUM.

VERBA MARIÏ MERCATORIS.

IDEM hanc calumniam sanctæ synodo, quæ Nestorium jure percudit, execrandus iste struere nititur, ut audeat dicere, beatos Patres, qui apud Ephesum convenerunt, non recti dogmatis intentione, sed timore potius, illam protulisse sententiam, quatenus Apollinaris olim sepulta perfidia per eos renovata esse videatur; hanc autem contumeliam in sanctos Dei pontifices his perfidus verbis exaggerat.

EX LIBRO QUINTO THEODORETI PRO THEODORO.

TANTUM valuit invidia, cui vos mancipastis, ut quæ olim per vnum aut duos, & hos latentes, Apollinaris loquebatur; hæc nunc per multos Ecclesiæ

præfules congregationibus Ecclesiarum, factis exhibeat, & tales herbe per pastores gregibus offerantur, luporumque morsus, rectorum ministerio, rationalibus ovibus insulantur; & qui in duabus, aut in tribus civitatibus extra murorum septa, paucos alloquebatur, quos etiam variis canticis seducebat; nunc iste per vos in mediis tripudiat urbibus: ejus enim prædicatis errores, & vocum novitatibus decoramini, reparantes ejus blasphemiam, quæ jam fuerat consumpta temporibus.

EADEM nunc effundit in sanctos Dei pontifices, quæ ante scripserat in Cyrillum, cum Joanni Antiocheno mitteret suas anathematismorum reprehensiones. Valde dolui, inquit, cum anathematismos legissem, quos direxisti, nobis præ-

cipiens, ut eos scripto destrueremus, & hereticum eorum sensum nudum omnibus intimaremus. Dolui autem, quod vir pascendi sortitus officium, & cui grex tantus creditus est, & oves infirmas curare precepit, non solum languet ipse, & quidem vehementer, sed mittitur etiam oves agritudine implere, & feris bestiis seivius, ea que sunt pascenda, discerpit. Illa namque ea, que sunt dispersa, & a grege divisa rapientes dilacerant. Hic autem in medio gregis existens, & servator reputatus & custos, latentem errorem in eos, qui illi parent, introducit. Quod enim aperte oppugnat, id observare facile est: quod vero sub specie

amicitiæ insidias parat, invenit eum, contra quem pugnat, incantum, eique facile læsionem infert. Hoc me multo magis contristat, quod sub pietatis nomine atque figura, & in pastoris dignitate, in hereticas & blasphemias voces erumpit, & dudum extinctam Apollinarii inanem simul & impiam doctrinam renovat, &c.

VERBA MARIÏ MERCATORIS.

QUALEM unitatem deitatis & humanitatis idem Theodoretus fateretur, per quam scripsit, necessario declaratur his verbis.

Ex eodem libro

EXCERPTUM SEXTUM.

Matth. 19 v. 6.

QUOD, inquit, Dominus de viro & uxore ait, ut jam non sint duo, sed una caro, naturis procul dubio constantibus, sed discretionem habentibus; & sicut ibi nihil obest duorum numerus, quominus una caro dicatur, certum est enim qualiter una dicatur; ita & hic personæ unitas nihil obest differentie naturarum. Denique cum naturas discernimus, Dei Verbi naturam integram dicimus, & personam sine dubitatione perfectam: nec enim sine persona fas est asseverare substantiam; perfectam quoque naturam humanam cum sua persona similiter confitemur. Cum vero ad conjunctionem respicimus, tunc demum unam personam merito nuncupamus.

Leontium, sive quæ in v. synodo, & epistola Pelagii 11. a Gregorio magno conscripta, reperitur.

Apud Leontium igitur. Ex omni parte manifestum est, supervacaneam esse & indecoram atque discrepantem confusionem, cum unaqueque natura in se indissolubiler maneat. Rursus manifestum est, aptam & congruentem esse unionem: per hanc enim natura copulata unam personam secundum unionem constituerunt. Quare quod Dominus in viro & uxore ait, quamobrem non jam sunt duo, sed una caro; dicere nos consentaneè possumus secundum rationem unionis: Non sunt jam dua personæ, sed una, scilicet naturis discretis. Ut enim illic, in viro scilicet & uxore, non laedit numerum duorum, quod una caro dicatur, manifestum est enim quatenus una dicuntur caro; sic hic non laedit differentiam naturarum unio personæ. Cum enim naturas discernimus, perfectam naturam Dei Verbi dicimus, & perfectam personam: neque enim licet dicere hypostasim sine persona. Perfectam vero etiam naturam hominis, & personam similiter: cum tamen ad copulationem respicimus, unam personam tunc dicimus.

In v. synodo. Manifestum autem est, quod unitas convenit: per eam enim collecta natura unam personam secundum unitatem effecerunt. Sicut enim de viro & muliere dicitur, quod jam non sunt duo, sed una caro, dicamus & nos rationabiliter, secundum unitatis rationem, quoniam non sunt dua personæ, sed una, scilicet naturis discretis. Sicut enim ibi non nocet numero duorum unam dici carnem, certum est enim, secundum quod una dicitur; ita & hic non nocet naturarum differentia personæ unitas. Quando etenim naturas discernimus, perfectam naturam Dei Verbi dicimus & perfectam personam: nec enim sine persona est, substantiam dicere perfectam; perfectam autem & hominis naturam, & personam similiter. Quando autem ad conjunctionem respicimus, unam personam tunc dicimus.

In epistola Pelagii 11. ad Eliam Aquilegiensem, &c. Naturas discernimus Dei Verbi, naturam integram dicimus, & personam sine dubitatione perfectam: nec enim sine persona fas est asseverare substantiam; perfectam quoque humanam naturam cum sua persona similiter confitemur. Cum vero ad conjunctionem respicimus, tunc demum unam personam merito nuncupamus.

Dolosa Nestorianorum subtilitas in voce persona.

An ista sint vero Theodoretici.

Lib. 5. advers. Eusebianos & Nestorianos.

In his continetur dolosa Nestorianorum subtilitas, qui nomine personæ abutentes, confessi sunt quidem unam post unionem naturam in Christo personam; sed qualis viri est ac uxoris post conjugium, & non nimirum, non eam, vel, ut aiunt, non una physice & substantialiter, sed una moraliter, & jure tenus. Crediderit forte quispiam, aut hic Theodoretum ex Theodoro profecisse, cuius aliquando sententias integras exscribit; aut Marium Mercatorem nominum affinitate deceptum esse; aut alio vitio contigisse, sive exscribentium quæ Marii sunt, sive excerptum, quæ Theodori in v. synodo referuntur, ut in aliis peccatum est non semel. Nam in præfata synodo collatione 1 v. & apud Leontium, hæc ipsa tribuuntur Theodoro, velut excerpta ex libro octavo de Incarnatione. In eam ego sententiam venirem, nisi me retineret Gregorius magnus, & istam Theodoro tribuens, & in ea quidem epistola, quam scripsit nomine summi pontificis ad Theodoretum studiosos, qui calumniam Theodoretum inusitam queri possent, si modo ipsi spurium aliquid supponeretur. Quare opinor Theodoretum ex Theodoro sumpsisse ex parte, quæ Mercator exhibet, non tamen ita, quin immutaverit quædam vnde possit discrimen agnosci: quod ut constet, & sua simul Mercatori & Theodoro exhibere, sive quæ apud

Collat. 5. num. 19.

IS, metu presentis de ta pravitate abip tamicem venite m-

MERCATORIS.

uitia cordis eja vltima parte que- opfuctenz circo- omnes fere catho- noscunt, suis pra-

prætermisisset in cultu viros tantem de illis compo- sationem dilonati, nec struclis cauta ber enim Penulo- slo & Theodoro nonstratur ex cos- s. um habet. Pri- veritatis propi- enarrationes, ut imo esse, Apoli- volentia successi- consonantia scri- ma haussisse, ri- exitisse: sed hu- placabile bellam

Ecclesiarum, rba per pa- luporumque rationalibus duabus, aut rorum septa, etiam variis e per vos in s enim præ- itatibus de- usphemiam, impioribus.

rei pontifices, cum Joanni matismorua e, cum an- i, nobis pre-